

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL [REDACTAT]

- SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONȚENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL -

Dosar nr. [REDACTAT] 2008

Decizia nr. [REDACTAT] 2009

ȘEDIȚA PUBLICĂ DIN 04 DECEMBRIE 2009

PREȘEDINTE - [REDACTAT] - judecător

- [REDACTAT] - judecător

- [REDACTAT] - U - judecător

- [REDACTAT] - grefier

La ordine au venit spre pronunțare recursurile declarate de recurențele-părte *Agencia Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTAT] Autoritatea Națională a Vămirilor - Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [REDACTAT]* și recurența-chemată în garanție *S.C. [REDACTAT] S.A.* împotriva sentinței civile nr. [REDACTAT] din 02 aprilie 2009, pronunțată de Tribunalul [REDACTAT] în dosarul nr. [REDACTAT] 2008, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Dezbaterile în fond au avut loc în ședința publică din 27 noiembrie 2009, fiind consemnate în încheierea de ședință ce s-a întocmit în aceea zi.

CURTEA

- deliberând -

Asupra recursurilor de față constată următoarele :

Prin cererea înregistrată sub nr. [REDACTAT] 2008 la Tribunalul [REDACTAT] SC [REDACTAT] SRL a chemat în judecată pe părții ANAF - Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTAT] și Autoritatea Națională a Vămirilor - Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [REDACTAT] solicitând anularea deciziei [REDACTAT] 2008, a procesului verbal de contro [REDACTAT] 2007 și a deciziei [REDACTAT] 2007, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea contestației s-au arătat următoarele :

În urma unui control a posteriorii, efectuat de organele vamale după acordarea liberului de vamă, în mod eronat s-a reținut că în cazul a patru importuri efectuate în 9.06.2003, 21.05.2004, 11.04.2005 și 15.09.2005 contestațoarea nu a declarat valoarea reală a tuturor bunurilor introduse în țară, situație care ar fi generat stabilirea unei „valori în vamă” mai mici. Astfel, s-a concluzionat că societatea nu ar fi achitat întregul comision vamal

datorat pentru cele patru importuri și nici taxele pe valoare adăugată aferente contravalorii tuturor mărfurilor introduse în țară.

Mai exact li s-a imputat că ar fi declarat și plătit în vamă doar valoarea comisionelor și TVA-ului aferent componentei hardware a calculatoarelor cumpărate, în condițiile în care fi trebuit să plătească și comisionele și taxele aferente componentelor software. În realitate însă, atât declarațiile vamale cât și comisionele și taxele datorate s-au întocmit și plătit corect, raportat la legislația în vigoare la data importului.

În acest sens decizia nr. 368/16 iunie 1998 emisă de Ministerul Finanțelor privind evaluarea suporturilor informatice pentru echipamentele de tratare a datelor, conținând date sau instrucțiuni, este mai mult decât clară. Art. 2 alin. 2 prevede în mod expres că „pentru determinarea valorii în vamă”... (deci a valorii la care se calculau comisionele vamale și implicit și TVA-ul) „a suporturilor informatice importate, conținând date sau instrucțiuni, se va ține seama doar de costul sau valoarea suportului informatic propriu-zis. Valoarea în vamă nu va cuprinde costul sau valoarea datelor sau a instrucțiunilor pe care le conține, în condițiile în care acest cost sau această valoare este distinctă de costul ori de valoarea suportului informatic”.

În condițiile în care componenta hardware (ce reprezintă informația, datelor sau instrucțiunile la care face referire textul actului normativ) a fost facturată de vânzător distinct de componenta hard a calculatorului (suportul), se încadrează în ipoteza prevăzută de textul normativ mai sus citat, în conformitate cu care valoarea în vamă cuprinde doar valoarea componentei hard (definită ca suport al materialului informatic). Mai mult decât atât, acest import a fost efectuat înainte de intrarea în vigoare a codului fiscal (Legea 571/2003). În aceste condiții la data de 9.06.2003 erau încă aplicabile prevederile Legii 354/2002 (forma inițială) privind taxa pe valoare adăugată.

Software-ul reprezintă un bun mobil incorporat iar importurile de soft în condițiile în care acestea sunt imprimare pe un purtător de date (spre exemplu CD) sunt considerate o livrare de bunuri. În acest sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție în rezoluția unor spețe similare (decizia [REDACTED] 2005).

Pe lângă faptul că nu datorează contestatoarea nici o diferență de comision vamal sau TVA, penalitățile imputate asupra pretinsei creanțe sunt greșit calculate. Astfel, în conformitate cu prevederile legde în vigoare la data întocmirii celor patru declarații vamale cât și a celor aplicabile la data efectuării controlului, momentul de la care încep să curgă eventuale penalități/majorări de întârziere este stabilit în funcție de data la care s-a comunicat diferența în plus sau în minus a comisionelor și/sau taxelor.

Astfel art. 61 alin. 3 din vechiul cod vamal (Legea 141/1997) - aplicabil la data importurilor din 9.06.2003 și 21.05. 2004, prevede: „Diferențele în minus se comunică titularului operațiunii comerciale și umneză a fi achitate în termen de 7 zile de la data comunicării. Neplata diferenței datorate de titularul operațiunii comerciale în acest termen atrage suportarea de majorări de întârziere aferente acestei diferențe, în cuantumul stabilit prin lege...”

Deci eventualele majorări de întârziere la comisionul vamal pentru importurile din 9.06.2003 și 21.05.2004, puteau fi calculate, în cel mai rău caz, după expirarea celor 7 zile de la data comunicării diferenței stabilite în urma controlului din 12.12.2007 și în nici un caz de la momentele prevăzute în tabelul cuprins în decizia pentru regularizarea situației nr. [REDACTED] 12.12.2007.

Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [REDACTED] a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii pentru următoarele motive:

Pentru stabilirea obligațiilor, autoritatea vamală a reținut, cu ocazia efectuării controlului ulterior, că S.C. [REDACTED] S.R.L., în calitate de importator nr. I [REDACTED] 09.06.2003, I [REDACTED] 21.05.2004, I [REDACTED] 11.04.2005 și I [REDACTED] 15.09.2005 a înscris în declarațiile privind valoarea în vamă doar contravaloarea calculatoarelor, a mașinilor de tricotate uzate și a discurilor magnetice, fără să includă și să declare în declarațiile pentru valoarea în vamă valorile soft-urilor aferente achiziționate, care constituiau baza de impozitare a TVA-ului.

Aceste aspecte fiind evidențiate de traduceri autorizate a facturilor emise de partenerul extern din care rezultă că, în toate facturile externe aferente declarațiilor vamale de import verificate, codul mărfii înscris de furnizor pentru soft-ul atribuit fiecărei stații de lucru este același cu codul mărfii atribuit pentru stația de lucru corespunzătoare, că numărul programelor achiziționate este același cu cel al stațiilor de lucru importante.

De asemenea, din nota de constatare nr. [REDACTED] 29.11.2007, încheiată la sediul reclamantei, reiese că stațiile de lucru tip SHIMATRONIC DESIGN SYSTEM PENTIUM 4 erau în funcțiune, aveau instalate programele informatice software și că sunt folosite pentru realizarea de programe de tricotate destinate a fi utilizate pe mașini de tricotate de tip SHIMA SEIKI.

Potrivit constatărilor inspectorilor vamali, bunurile importate a căror valoare nu a fost înscrisă și declarată și care constituia baza de impozitare a TVA-ului, sunt în fapt sisteme de proiectare dotate cu programe software speciale pentru proiectarea de programe pentru

tricotare, care funcționează ca un ansamblu ca o funcție bine definită. Acest aspect fiind confirmat atât de datele din factura fiscală nr. [REDACTED] 18.06.2003, prin care reclamantul vinde un ansamblu COMPUTER SYSTEM SUPER MICRO SDS cu un preț echivalent a [REDACTED] EURO, acest bun fiind achiziționat cu [REDACTED] EURO, precum și de factura [REDACTED] /15.11.2007 cu care se returnează partenerului extern un ansamblu în valoare de [REDACTED].

Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr. 7/2006, aprobată prin Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr. 2189-2006, care stabilește fără posibilitate de tăgadă că importul de software pe suporturi informatice se consideră import de bunuri, din punct de vedere al TVA-ului, a fost emisă în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17-2000 privind TVA. Legii nr. 345/2002 privind TVA, republicată, precum și Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Aprecierile că penalitățile imputate asupra pretensei creanțe sunt greșit calculate, sunt neintemeiate și nu pot fi reținute, din următoarele considerente:

Dispozițiile art. 141 alin. (1) cuprinse în Capitolul IX din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu referire la formarea datoriei vamale, stabilesc că în cazul mărfurilor importate pentru care legea prevede drepturi de import, precum și în cazul plasării mărfurilor într-un regim de admitere temporară cu exonerarea parțială de drepturi de import, datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale.

Prevederile art. 15 lit. a) și art. 16 alin. (2) din Legea nr. 345/2002 privind TVA, dispun că în cazul bunurilor plasate în regim de import faptul generator al TVA ia naștere la data înregistrării declarației vamale iar exigibilitatea ia naștere concomitent cu faptul generator.

Contestatoarea a depus cerere de chemare în garanție a SC [REDACTED] SA solicitând ca în situația în care se va respinge cererea sa, societatea [REDACTED] să fie obligată în solidar la plata creanței fiscale imputate.

Chemata în garanție a depus înlămpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în garanție ca inadmisibilă deoarece nu poate fi reținută vreodată culpa a comisionarului în vamă, actele și relațiile pe baza cărora s-au întocmit declarațiile vamale și de valoare în vamă fiind furnizate și puse la dispoziție de către contestatoare.

La cererea contestatoarei în cauză s-a efectuat expertiză contabilă - filele 171/176.

Prin sentința civilă nr. [REDACTED] 2/04.2009 pronunțată de Tribunalul [REDACTED] a fost admisă acțiunea formulată de contestatoarea S.C. [REDACTED] SRL, cu sediul în [REDACTED] ti, str. [REDACTED] nr. [REDACTED] județul [REDACTED] în contradictoriu cu intimatele D.G.F.P. [REDACTED] Autoritatea

Națională a Vămilor – Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale, cu sediul în [redacted], a fost anulată decizia nr. [redacted] /4.03.2008 emisă de D.G.F.P. [redacted]. Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. [redacted] /12.12.2007 emisă de Direcția Regională pentru Accize și operațiuni Vamale [redacted] și procesul-verbal de control nr. [redacted] /12.11.2007 emis de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] cu privire la suma de [redacted] lei reținută în sarcina contestatoarei cu titlul de comision vamal, TVA și majorări de întârziere. Totodată, a fost respinsă cererea de chemare în garanție a S.C. [redacted] S.A., cu sediul în [redacted], str. [redacted] Anii, nr. [redacted] județul [redacted], ca fiind rămasă fără obiect.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut următoarele :

Cu ocazia efectuării controlului de către autoritățile vamale, s-a reținut că societatea contestatoare în calitate de importator și beneficiar a 4 operațiuni derulate în baza a 4 declarații vamale de import [redacted] /9-06-2003; [redacted] /21-05-20074; [redacted] /11-04-2005 și [redacted] /15-09-2005) a înscris în declarațiile vamale doar c/va calculatoarelor, a mașinilor de tricotat uzate și a discurilor magnetice fără să includă și să declare pentru valoare în vamă valorile soft-urilor aferente achiziționate care constituiau baza de impozitare a TVA.

Reține că declarațiile vamale mai sus menționate intrau sub incidența dispozițiilor Deciziei 368/1998 emisă de Direcția Generală a Vămilor potrivit căroră: „pentru determinarea valorii în vamă a suporturilor informatice importate, conținând date sau instrucțiuni, se va ține seama numai de costul sau de valoarea suportului informatic propriu-zis. *Valoarea în vamă nu va cuprinde costul ori valoarea datelor sau a instrucțiunilor pe care le conține, în condițiile în care acest cost ori această valoare este distinctă de costul ori de valoarea suportului informatic.*”

Potrivit art. 139 Cod fiscal baza de impozitare pentru importul de bunuri este *valoarea în vamă a bunurilor* stabilită conform legislației vamale în vigoare.

Potrivit expertizei contabile efectuate, pentru cel 4 importuri de bunuri mobile taxele vamale și TVA-ul aferent au fost achitate de către contestatoare.

În acest context apreciază ca întemeiate obiecțiunile contestatoarei cu privire la nelegalitatea actelor emise de către Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Iași și respectiv DGFP Neamț, acte ce urmează a fi anulate.

Pentru cele ce preced, a admis acțiunea formulată, soluție ce conduce la respingerea cererii de chemare în garanție formulată de către reclamantă ca fiind rămasă fără obiect.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs D.G.F.P. [redacted], Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] și S.C. [redacted] și S.A. [redacted] prin Sucursala [redacted].

Recurenta D.G.F.P. arată în motivarea recursului că instanța de fond a reținut incidența dispozițiilor deciziei nr. 368/1998 emisă de D.G.V., însă acest act normativ se referă strict la evaluarea suporturilor informatice, respectiv la modul de determinare a valorii de vamă cu privire la suporturile informatice conținând date sau instrucțiuni, nicidecum la valoarea în vamă a programelor informatice. Din acest considerent suportul programelor informatice software intră în categoria importului de bunuri și este supus calculului drepturilor de import, atât în ce privește comisionul vamal, cât și taxa pe valoarea adăugată. În acest sens invocă decizia nr. 7/2006 a Comisiei fiscale centrale, aprobată prin O.M.F.P. nr. 2189/2006 și dispozițiile art. 10 alin. 1 din O.M.F.P. nr. 877/2005 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale.

Recurenta D.G.F.P. [redacted] mai arată că la stabilirea obligațiilor vamale au fost avute în vedere și dispozițiile art. 77 alin. 1 și 78 din Legea nr. 141/1997, art. 1 și 8 din Acordul privind aplicarea art. 7 GATT și prevederile Legii nr. 8/1996. Pentru stabilirea TVA au fost avute în vedere dispozițiile art. 126 și 139 din Codul fiscal și normele metodologice de aplicare a art. 128 din Codul fiscal.

În ceea ce privește accesoriile se arată că acestea se datorează din ziua imediat următoare scadenței obligației de plată și invocă dispozițiile art. 116 alin. 1 și pct. 1, art. 121 Cod procedură fiscală și art. 141 din Legea nr. 141/1997.

Recurenta Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] arată în motivarea recursului că bunurile importate sunt în fapt sisteme de protecție dotate cu programe software speciale pentru proiectarea de programe pentru tricotare, care funcționează ca un ansamblu. Acest aspect este confirmat de factura fiscală nr. [redacted] 18.06.2003 și factura nr. [redacted] 04/15.11.2007 în care se menționează că se vinde, respectiv returnează un ansamblu Computer System Super Micro SDS. De asemenea, din contractul de vânzare-cumpărare nr. [redacted] 04/S rezultă denumirea reală a bunului importat.

Aceeași recurentă mai susține că nu au fost avute în vedere apărările formulate și nu au fost prezentate argumentele ce au determinat respingerea acestora și că a fost reținută în mod eronat incidența Deciziei nr. 368/1998 a D.G.V. din următoarele motive :

1. Suporturile informatice care conțin date și instrucțiuni și care corespund definiției din Decizia nr.4.1 a Comitetului tehnic de evaluare în vamă, aprobată prin Decizia

nr.368/16.06.1998,se clasifică la codurile tarifare 8524.31.00;8524.39.10; 8524.40.00;8524.91.00 și 8524.99.10, caz în care este de observat că în această categorie regăsim doar discurile magnetice.

2. Bunurile importate în baza celor 4 declarații vamale de import sunt în fapt, potrivit traducerilor autorizate a factorilor externe și a contractului nr. [redacted]/04/S, sisteme de proiectare dotate cu programe software speciale, care funcționează ca un ansamblu unitar cu o funcție bine definită.

3. Obligațiile stabilite și individualizate în sarcina reclamantei sunt reglementate prin norme specifice, respectiv Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, cu modificările și completările ulterioare, iar de la 1 ianuarie 2004 cadrul legal pentru taxa pe valoarea adăugată este asigurat de Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Potrivit prevederilor cuprinse în acest act normativ, respectiv capitolul I - Scopul și sfera de cuprindere a Codului fiscal, în materie fiscală, dispozițiile prezentului cod prevalează asupra oricăror prevederi din alte acte normative, în caz de conflict între acestea aplicându-se dispozițiile Codului fiscal.

4. Mai mult, prin Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7/2006, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr.2189/2006, ce a fost emisă în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, Legii nr.345/2002, precum și a Legii nr.571/2003, se stabilește fără posibilitate de tăgadă că importul de software pe suporturi informatice se consideră import de bunuri.

Recurenta S.C. [redacted] S.A. solicită modificarea sentinței în sensul respingerii cererii de chemare în garanție ca fiind inadmisibilă, întrucât raportul juridic dedus judecătii este unul de contencios administrativ în care recurenta nu este parte.

Recursurile declarate de D.G.F.P. [redacted] și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] vor fi analizate împreună, întrucât vizează fondul cauzei și în esență, sunt invocate aceleași motive.

Cu privire la aceste recursuri, intimata S.C. [redacted] SRL a formulat întâmpinare, prin care solicită respingerea recursurilor și în care arată că declarațiile vamale au fost întocmite corect în raport de legislația în vigoare la data importului, iar taxele și comisionanele au fost plătite corect. Susține că atât timp cât pentru cele 4 importuri componenta hard a fost facturată separat de componenta soft, decizia nr. 368/1998 era aplicabilă. Din această decizie nu rezultă că noțiunea de suport folosită se referă strict la discurile magnetice, iar împrejurarea că programul soft instalat pe hardul computerului poate

funcționa ca un ansamblu nu este un argument și nu schimbă interpretarea ce trebuie dată deciziei nr. 368/1998.

Mai arată intimata că abrogarea acestei decizii, după data importurilor, nu are relevanță în cauză și că bunurile mobile corporale, în categoria cărora intră și software-ul, nu sunt incluse în sfera bunurilor livrate asupra cărora se percepe TVA.

În ceea ce privește penalitățile susține că puteau fi calculate cel mult după expirarea celor 7 zile de la data comunicării diferenței stabilite în urma controlului, în raport de legislația aplicabilă la momentul efectuării importurilor.

În ceea ce privește recursul declarat de S.C. [redacted] S.A. arată că este lipsit de interes, din moment ce cererea de chemare în garanție a fost respinsă ca rămasă fără obiect.

Cu privire la recursurile declarate de recurențele D.G.F.P. [redacted] și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale, Curtea reține următoarele :

Intimata-reclamantă a efectuat 4 importuri de bunuri mobile în perioada 9.06.2003 - 15.09.2005. În declarațiile vamale au fost trecute contravaloarea calculatoarelor, mașinilor de tricotat și a discurilor magnetice, nu și contravaloarea programelor software. Recurențele consideră că importul de software pe suporturi informatice este import de bunuri, din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, iar intimata susține că erau incidente dispozițiile din decizia nr. 368/1998 a D.G.V. și că valoarea în vamă nu cuprinde și contravaloarea programelor software.

Prima import a fost efectuat la data de 9.06.2003 sub incidența Legii nr. 345/2002. Art. 1 alin. 4 din acest act normativ prevede că se cuprind în sfera taxei pe valoarea adăugată importurile de bunuri, iar art. 3 definind noțiunea de bunuri stabilește că în sensul acestei legi, prin bunuri se înțelege: bunuri mobile corporale, bunuri imobile, bunuri de natură mobilă care nu pot fi datorate și devin bunuri imobile prin destinație, energia electrică și termică, gazele, agentul frigorific.

Din punctul de vedere al stabilirii taxei pe valoarea adăugată, acestea sunt dispozițiile care au incidență și relevanță în cauză. Din această perspectivă nu au relevanță nici definițiile date valorii în vamă și nici procedura de determinare a valorii în vamă.

Bunurile asupra cărora s-au calculat obligații fiscale suplimentare sunt bunuri mobile corporale și aceste bunuri nu au fost avute în vedere de Legea nr. 345/2002, enumerarea bunurilor în cuprinsul art. 3 alin. 2 fiind limitativă și nu exemplificativă.

Celelalte 3 importuri au fost efectuate sub imperiul Codului fiscal. Art. 126 din acest act normativ prevede că în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată se cuprinde și importul de bunuri, iar în art. 128 alin. 2 se prevede că prin bunuri, în sensul folosit în titlul VI

al Codului fiscal se înțelege bunurile corporale mobile și imobile, prin natura lor sau prin destinație.

Conținutul art. 128 alin. 1 și 2 din Codul fiscal a fost modificat la data de 1.01.2007 și de la aceeași dată au intrat în vigoare și normele metodologice de aplicare a art. 128 din codul fiscal, cu conținutul invocat de recurentă în sensul că furnizarea de programe informatice software constituie livrare de bunuri. Având în vedere că raporturile juridice au luat naștere anterior datei de 1.01.2007, pct. 15 din normele metodologice de aplicare a art. 128 Cod fiscal nu are aplicabilitate în cauză, întrucât conform principiului constituțional statuat în art. 15 alin. 2 Constituție legea nu retroactivează.

Instanța de fond a reținut în cauză aplicabilitatea Deciziei nr. 368/1998 a D.G.V. Legat de acest aspect, Curtea reține că prevederile acestui act administrativ cu caracter normativ sunt în concordanță cu prevederile art. 1 alin. 4 și art. 3 alin. 2 din Legea nr. 345/2002 și cu dispozițiile art. 126 și 128 alin. 2 din Codul fiscal și prin urmare poate fi reținută ca un argument suplimentar la interpretarea dată de către instanța de recurs dispozițiilor din Legea nr. 345/2002 și din Codul fiscal care au incidență în cauză.

În ceea ce privește incidența în cauză a Deciziei nr. 7/2006 a Comisiei Fiscale Centrale, invocată de recurente, Curtea reține următoarele :

Comisia Fiscală Centrală a fost înființată prin ordin al ministrului finanțelor în vederea aplicării unitare a prevederilor din codul fiscal și a actelor normative care reglementau taxa pe valoarea adăugată, impozitul pe profit, accizele, impozitul pe venit înainte de intrarea în vigoare a Codului fiscal.

Comisia Fiscală Centrală a fost înființată prin ordin al ministrului finanțelor publice în temeiul art. 6 din Codul fiscal, având responsabilități de elaborare a deciziilor cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor Codului fiscal, deciziile fiind aprobate prin ordin al ministrului finanțelor.

Art. 10 alin.1 din Ordinul nr. 877/2005 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale emis de Ministerul Finanțelor Publice prevede că soluțiile unitare adoptate prin decizii ale comisiei și aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice sunt aplicabile de la data intrării în vigoare a actului normativ în baza căruia au fost date, însă această dispoziție trebuie interpretată prin raportare la dispozițiile art. 67 alin. 1 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, care prevăd că intervențiile legislative pentru clarificarea sensului unor norme legale se realizează printr-un act normativ interpretativ de același nivel cu actul vizat, prin dispoziții interpretative cuprinse într-un nou act normativ sau prin modificarea dispoziției al cărei sens trebuie clarificat.

Norma cuprinsă în decizia nr. 7/2006 a Comisiei fiscale centrale nu poate fi considerată o normă interpretativă, ce clarifică sensul art. 4 alin. 1 din Legea nr. 345/2002 și art. 128 alin. 1, 129 alin. 1 și 131 alin. 1 din Codul fiscal, întrucât actul normativ în discuție nu are același nivel cu actul normativ interpretat.

Pe de altă parte, norma stabilită prin decizia nr. 7/2006 vine în contradicție cu principiile fiscalității stabilite în art. 3 din Codul fiscal, respectiv principiul certitudinii impunerii și principiul eficienței impunerii.

Decizia nr. 7/2006 emisă de Comisia fiscală centrală este un act administrativ, ori în dreptul comunitar este statuat principiul neretroactivității actelor administrative (a se vedea hotărârea Curții Europene de Justiție din 29 ianuarie 1985 în cauza 234/83 GESAM-THOCHSCHULE DUISBURG).

Pentru argumentele mai sus menționate, Decizia nr. 7/2006 a Comisiei fiscale centrale nu poate fi reținută ca având relevanță în cauză.

Pentru considerentele mai sus enunțate, care completează motivarea instanței de fond, Curtea urmează să mențină hotărârea recurată și să dispună respingerea recursurilor declarate de recurențele D.G.F.P. [redacted] și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] ca fiind nefondate.

În ceea ce privește recursul declarat de S.C. [redacted] S.A., Curtea urmează să dispună respingerea acestuia ca fiind nefondat, întrucât cererea de chemare în garanție este întemeiată pe dispozițiile art. 58 alin. 2 din Legea nr. 85/2006, iar în raport de soluția pronunțată cu privire la cererea principală, soluția pronunțată cu privire la cererea de chemare în garanție este legală și temeinică.

Văzând și dispozițiile art. 274 Cod procedură civilă:

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE :

Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de recurențele-părâte *Agentia Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală a Finanțelor Publice* [redacted] cu sediul în [redacted] Bld. [redacted] nr. [redacted], județul [redacted], *Autoritatea Națională a Vămirilor - Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale* [redacted] cu sediul în Iași, Bd. [redacted] rga, nr. [redacted] C, județul [redacted] și recurența-chemată în garanție S.C. [redacted] S.A., cu sediul în [redacted] str. [redacted], nr. [redacted] județul [redacted] împotriva sentinței civile nr. [redacted] din 02 aprilie 2009, pronunțată

de Tribunalul Neamț în dosarul nr. [REDACTED] 2008, în contradictoriu cu intimata-reclamantă S.C. [REDACTED] R.L., cu sediul în comuna [REDACTED], str. [REDACTED], nr. [REDACTED] Județul [REDACTED]

Obligă recurenți către intimata-reclamantă la plata sumei de 1.000 lei, cheltuieli de judecată.

Irrevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 04.12.2009.

Președinte,
[REDACTED]

Judecător,
[REDACTED]

Judecător,
[REDACTED]

Grefier,
[REDACTED]

red. sent. Nicoleta Amza
red. d.r. L.M.
tehnored. V.M./6 ex.
28.12.2009